8. marca 2025

Meditačný obsah č. 283

Kresťanská náuka evanjelií svedčí s zreteľnou zanietenosťou o odpustení hriechov a o cnostnej sile odpustenia. Slová evanjelií sa dajú poznávať skutočne len vo svetle ducha a nesmú sa príliš prenášať na banálnu rovinu života. Je určite pochopiteľné, že učenie o odpustení a prepáčení je príjemnejšie ako prísne formulácie neúprosných zákonov, pekelné tresty a odpracovanie si dlhov. Je však zrejmé, že pomstychtivosť a vytrvalé pripisovanie viny nielen oslabujú život, ale dokonca vedú k úplnému zatvrdnutiu a chorobám. Na druhej strane, takisto aj vytváranie falošného chápania lásky založeného na odpúšťajúcich gestách môže tiež viesť k oslabeniu seba samého a emocionálne zviazať človeka rôznymi traumami.

V meditačných listoch ešte nebolo doteraz citované evanjelium, lebo je ho veľmi ľahko možné interpretovať nesprávne, a tým viazať človeka späť na veľmi osobné a pohodlné chápanie lásky. Zaujímavé však je, keď si človek prečíta v evanjeliu podľa Matúša, kapitolu 18, podobenstvo o nemilosrdnom sluhovi. Peter tam kladie otázku: „Pane, koľkokrát mám odpustiť svojmu bratovi, ktorý voči mne zhrešil? Až sedemkrát?" Ježiš mu odpovedá: „nie sedemkrát, hovorím Ti, ale až sedemdesiat krát sedem ráz." [1]

V tomto úryvku evanjelia sa slovo „zhrešiť" vzťahuje na určitý druh opustenia duchovnej cesty a Peter by mal spoznať, že každý jeden človek musí mať vždy možnosť vstúpiť na duchovnú cestu bez ohľadu na svoje neresti a opakované prehrešky. Pojem hriech bol vtedy vnímaný predovšetkým ako zblúdenie na spirituálnej ceste.

A preto je dobré, keď sa evanjelium číta z hľadiska otázok duchovného vývoja a neinterpretuje sa až tak moralizujúco.

V poslednom meditačnom liste sa riešil rozdiel medzi bytím v tomto svete a bytím na onom svete. V súhrne možno povedať, že je to takto:

Duša zosnulého nikdy nepripisuje vinu blížnemu, skôr sa pohybuje v snahe o vývoj; neúspechy života prežíva ako osamelejšie, či ťaživejšie tieňové bytie; a na rozdiel od toho dosiahnuté vývojové kroky a žitú morálku ako svetlo duše.

Ak cvičiaci vychádza z tohto princípu, slová o odpustení bude súčasne spájať so silou nezávislosti a so schopnosťou vyvíjať sa. Keď Rudolf Steiner vyjadril, že odpúšťajúca láska musí pôsobiť až do myslenia, mienil tým myslenie schopné vývoja, a nie zotrvávanie v hriechu, nespravodlivostiach alebo v pripisovaní zlých úmyslov. [2]

Ďalšie zdroje:

[1] Matúš 18, 21-22

[2] Táto výpoveď sa vzťahuje na Steinerov citát uvedený v meditačnom liste č. 282.

meditácia č.282 < späť zoznam meditačných obsahov vpred > meditácia č.284